

Oxford igår. ≡ 6 mars 1935

„Der Gud går er bra folks veier“.

Stadig overfylt ved møtene.

Oxfordgruppen holdt igår sitt annet møte i Frimurerlogen for overfylt hus. Allerede 1 time før møtet begynte, hadde publikum innfunnet sig.

Redaktør Ramm fungerte som leder og åpnet møtet med et citat av Bjørnson: «Der bra folk går er Guds veie». Men ordene må stilles om til at «der Gud går er bra folks veier».

Første taler var advokat Erling Wikborg, Oslo. For 1900 år siden levde menneskene i nydelsessyke. Så kom Jesus med en ny verdensopfatning. Han forkynte andre livsverdier enn de hittil gjeldende. Et nytt budskap bragte han til verden. 1900 år etter står vi i en ny nydelsessyk periode. De livsverdier Jesus bragte, bruker vi ikke lenger. Vi råder over radio, flyvemaskiner — over alle tekniske hjelpemidler. Men vi er ikke tilfreds. Vi lever i en opjaget tid og våre sinn er delt. Idag kommer det gamle budskap på ny. Det appellerer til menneskenes vilje om å gi sig over til Gud. Jeg gav mig til Gud og kunde i sannhet erfare skriftstedet at alle ting blev nye. Levende kristendom er den største kraft vi har her på jorden.

Culbert Bardeley (London) begynte med å fortelle at han hadde oppfattet kristendommen ineffektiv i forretningslivet. I London besluttet 5 forretningsmenn å lytte etter Guds røst også i forretningsaker. De begynte med 5, men hadde snart 150. Han fortalte om hvor meget lettere arbeidet gikk under Guds ledelse, mindre arbeidsløshet, mere tillit, mere harmoni og overensstemmelse mellom arbeidsgiver og arbeider. Tillit og samarbeide er funnet gjennom forvandling.

Så trådte en del norsk ungdom frem, en for en, under student Haslunds ledelse. Student Haslund berettet at det var i denne tiden første gang han trådte frem for å tale Guds sak. Under Guds ledelse ved å gi ham alt, blir vi sikre og trygge og vil søke å bygge op det nye Norge. Om enn dagene før mangan syntes lange, vilde han nu gjerne de skulde vært dobbelt så lange for at han kunde få bedre anledning til å føre menneskene til Kristus.

Sverre Lein, Oslo, hadde før vært

en søkende, og trodde en tid gjennom socialistiske ideer å finne en løsning i kaos. Etter å ha gitt sitt liv til Gud, fant han hvile og en løsning, hvorpå han trygt kunde leve videre.

Eli Ullrichsen, Jon Hoel og Buch-Holm talte om sitt liv før de fant frem til Gud gjennom Oxford-gruppen. Den sistnevnte talte om hvor engstelig han hadde vært for å vise sine kamerater at han var en kristen. Men da han fant Kristus gjennom Guds ledelse, fikk han frimodighet til å virke for Guds rike og også hjelpe andre.

Else Marie Koren sammenlignet sitt forrige liv med en ryggsekk som hun bar, og i den var det mange poser, og i hver pose var de forskjellige synder. Da hun overgav sig til Gud, fikk hun kraft til å fjerne alle disse posene og stille sig helt inn under Guds ledelse.

De teologiske studenter Arne Johnsen, Finn Guttormsen og Per Mydske talte så. Den første om hvilken forskjell der blev i hans omgivelser etterat han blev forvandlet. Den annen fortalte om sine kamerater. Venner diskuterer alle ting, også religion, men de var i grunnen aldri helt ærlige overfor hverandre. Ved en kamerats hjelp blev han forvandlet og kom med i Oxford-gruppen. Den siste Per Mydske talte om Guds tilgivelse og den nye kraftkilde man nu kunde erhverve gjennom Kristus.

Cleveland Hicks (U. S. A.): For 1900 år siden gikk en gutt ut for å gjøre sin fars vilje. Han hadde et kall og opfordret menneskene til å følge ham. Vi som lever idag, har også et kall. Vi skal følge ham og da skal vi stille oss under Guds ledelse. Vi må gi vår vilje og lytte til Guds plan med oss. Idag går mange mennesker i Jesu spor og vil gjøre Guds vilje ved å lytte til Gud.

Fru Sonja Molstad, Oslo, talte om at kvinnene kunde avverge krig. Og det kunde skje når kvinnene stilte sig under Guds ledelse og likeledes opdra barn under Guds røst.

Trygve Kielland, Oslo, talte også om å ha Gud med sig i forretningslivet. Flokene løstes lettere og man arbeidet bedre. Som diplomat hadde han op-

Fortsettelse 6. side, spalte 5.

levd meget, men funnet ut at det hele var tomhet, og Gud tenkte jeg ikke på. Gjennom Oxford-gruppen fikk jeg det jeg manglet i livet, nemlig en levende Gud og kraften fra ham.

Forretningsmann Allers-Nilssen, Bergen, fortalte at da han begynte som forretningsmann syntes han meget var skakt og skjævt. Vilde rette på så meget, men maktet det ikke. Oxford-gruppen lærte ham at feilen lå hos ham selv. Han selv måtte forandres. Da først kunde han forvandle andre. Gud blev med i forretningen, og alle arbeidet i full harmoni.

Ramm nevnte nu at hvis folk lot Gud lede sig, blev der ikke meget strid. Arbeider og arbeidsgiver vilde arbeide til felles beste. Om storting og regjering lyttet til Guds røst, vilde meget bli anderledes. Oxford-gruppen vil ha 100 pct. kristne, ikke bare halvkristne.

George Daneel, Syd-Afrika: Verdens redning ligger i livsforvandling. Der holdes konferanser, men til ingen nytte. Arsaken er klar, det er synden. Oxford-gruppen bringer helbredelse. Etter på mange måter å ha søkt å bli en kristen, men ikke oppnådd det, traff jeg gruppen, og de fortalte mig at jeg søkte hos andre mennesker det jeg sely manglet. Derfor min utilfredshet. Jeg gav mig over til Gud og mange av mine venner fulgte efter.

Lærer John Canfield talte om nødvendigheten av Guds ledelse i oppdragsgjerningen.

Professor Yates: I Oxford-gruppen så jeg mennesker gjøre sitt beste for å leve som kristne. Jeg hadde hittil nøyd mig med næst-best. Jeg tok en bestemmelse og besluttet mig til å gjøre Guds vilje hvad det enn skulde koste. Så begynte jeg å lytte til Guds

røst. Og nu ber jeg alltid Gud om hjelp.

Miss Margaret Schoefield kom flyvende fra London til Oslo og berettet om sin livsforvandling. Hun sa hun gjaldt for å være meget respektabel, men hun var åndelig blodforgiftet. Og denne forgiftningen var selvet som ødela forholdet mellom Gud og henne. Oxford-gruppen lærte henne å gi sig under Guds vilje og lytte til hans røst.

Professor Wood fortalte om sin kjærlighet til bøker og hadde lest meget religion. Oxford-gruppen lærte ham andre livsverdier, og han blev en livsforvandler både han og hans kone.

Fru Corneliussen, Oslo: Gud har en stor plan med verden og en liten plan med hvert menneske. Planene må stemme overens. Gud gi menneskene ansvar hvor enn de befinner sig. Det gjelder for oss å gi oss over til Gud.

Siste taler var kaptein Loudon Hamilton. Han talte om den kristne revolusjon og berettet fra mange av de steder Oxford-gruppen hadde vært. Streiker blev med Guds hjelp bilagt. Skibsrederier, forretningsliv, kommunistyrer og regjeringer blev lagt under Guds ledelse. Der blev større respekt for lovene. Lægene sier at Oxford-gruppen hjelper til på å høne folkehelsen. Ja, Kristi kraft virker helbredende på mange syke. Hvis menneskene gav sig helt over til Gud, vilde verden se

Oxfordmøtene.

Fortsettelse fra I. side.

anderledes ut enn den gjør idag.

Redaktør Ramm fortalte at Oxfordbevegelsen var utbredt i over 50 land. den begynte i 1921.

Til slutt var det en stille stund.

I Vår Frue kirke og i Forsamlings-salen var det likeledes fullt hus med de samme talere som i Frimurerlogen.

04-02-031

Kvinnemøtet igår i Frimurerlogen.

Det annet kvinnemøte som Oxfordgruppen holdt i Frimurerlosjen igår formiddag var besøkt til trengsel. Når det gjelder, så har man altså tid, selv midt på formiddagen! Fru professor Mowinckel ledet møtet og talte nogen innledende ord. Hver og en av oss, sa fru Mowinckel, har hver vår spesielle synd, det gjelder bare å erkjenne den. For å finne frem til den er det god hjelp i å tale med et menneske. Når to sitter sammen og er ærlige mot hverandre, er Gud tilstede.

Ordet gav hun så til den engelske Miss Scoffield, en eldre dame som friskt og freidig fortalte om sine erfaringer. Det mest fremtredende ved mig, sa Miss Scoffield, var min tilfredshet med mig selv, mine alvorlige sykdommer var selvopfatthet, selvgodhet, selvmedlidenhet. For mig betød det å komme til Oxfordgruppen det samme som å se mig selv i et speil. Mitt eget jeg spilte sig der usminket og som det var.

Frk. Else Marie Koren var en ung freidig Oslo-dame, som syntes at ingen var mer perfekt enn hun. Min kritikkpsyke kalte jeg flott for "psykologisk interesse". Meget sjelden snakket venninnene og jeg om dem vi likte, nei vi lo og gjorde narr av dem med

den kjolen og den med den opførselen og den lattedlighet. Ingen stod for vår kritikk. — Jeg gjorde mitt til at folk som stod på en dårlig fot med hverandre kunde komme til å hate hverandre enda mer. Jeg sa ting om andre som jeg vilde vokte mig vel for å si direkte til dem. — Tror nogen at jeg på denne måten hjalp nogen fremover — at jeg hjalp verden?

Gud lærte mig en annen vei: jeg lærte å bli positiv istedenfor negativ. Jeg hjerte å bygge op istedenfor å rive ned.

Frk. Astrid Gunderson var også en ung dame som talte åpent om sin forvandling. — Jeg hadde ikke stjålet 50,000 kr., sant nok, men jeg hadde vært uærlig på annet vis og vært gretten og ubehagelig. Da jeg begynte å fortelle litt om mine småfeil, opdaget jeg at de var slett ikke så små som jeg vilde ha det til. Da bad jeg Gud gjøre mig villig til å overgi min synder, da så jeg grelt min egoisme. Men eftersom Gud fylte mitt liv blev jeg mer og mer skikket til å hjelpe andre.

Fru Konow Søberg hadde vært lei til å kritisere alt og alle, sa hun, og selvfølgelig kritiserte hun også det første Oxfordmøte hun var på. På det annet møte tidde jeg stille —

drog til Gjeilo — og opdaget at jeg måtte gå veien om samtaler med andre. Vi fant ut at mine feil var trossighet og stolthet. Det var det første jeg måtte vinne over.

Miss Crawford var en tiltalende yngre, ærlig dame, som efter å ha sett litt på Oxfordbevegelsen, hadde funnet ut at det var med henne det var noget iveien og ikke med Gud, som gjennom bibelen talte enkelt og praktisk til menneskene. Det som alltid før var det avgjørende for mig var: Hvad vil folk si? Jeg var egoistisk og ukjærlig — ikke minst mot vår hushjelp som jeg ikke likte. Gud sa mig at nettop med henne måtte jeg tale og fortelle om min synd og be henne om tilgivelse. Muren mellom oss smeltet i samme stund. Gud viste mig hvordan jeg skulde komme ned fra min pidestal.

Fru Sonja Molstad, ung og sympatisk, var næste taler. Det å høre om Gud i mitt religiøse barn-domshjem var nærmest som å lire av en grammofonplate.

Jeg var kritisk overfor alle ytre ting — det var bare når noget riktig ondt hendte at jeg gikk til Gud. Så snart sorgen var over, var Gud glemt. Det falt mig imidlertid naturlig å reise til Høsbjør, selv med tvil i hjertet om at kristendommen kunde bli levende for mig. Men da jeg så disse fri-

gjorte og glade mennesker, forstod jeg at de elde noget som jeg ikke elde, og jeg overgav mitt liv til Gud og til de fire absolutter. Det var intet følelsesmessig skritt hos mig, men en viljesak. I min første stille stund var det snart klart for mig at min forfengelighet hadde vært stor, jeg levde for å gjøre et godt inntrykk, for flotte selvsaker, hvor der skulde serveres mat som ingen andre hadde, barna skjøv jeg vekk. De var bryssomme før selskaper — —

Alt det uvesentlige og ufrie i mitt liv er falt bort efter at jeg er blitt livsfornyet.

Miss Baker var også en freidig ungdom som virket meget tiltalende. Hun var siste taler om formiddagen. Mitt liv bestod mest i å holde sig borte fra alt det jeg ikke likte, jeg var reservert, jeg var selvoptatt, jeg likte å herske. Da jeg møtte Oxford opdaget jeg at vi må se oss selv som Gud ser oss, vi må i de stille stunder la Gud snakke til oss. Hun avsluttet møtet med en bønn. Og opfordret publikum til å holde en "stille stund".

Også idag klokken 11,30 er det møte for kvinner i Frimurerlosjen.